

ומאחר שבלשון זה אמרו, שסידור שני גזירי עצים עבודה תמה היא, שאין אחריה שום עבודה, אם כן עבודה חשובה היא מאוד, ולכן הקשה רבא, מדוע לא היו מפייסים עליה בפני עצמה^א.

ומכח הקושיה הזו, שלא היתה לה תשובה, נדחה לשון שני, וחזרו לומר כלשון ראשון, שהסיבה שהזר חייב מיתה על סידור שני גזירי עצים, כי היא עבודת יום^ב.

סליק פרק בראשונה

^א הא דלא פריך מזריקה, דעבודה תמה היא, ואין מפייסין לה בפני עצמה. יש לומר, נהי דאין אחריה עבודה, לפי שהקטרת אימורין שאחריה לא מעכבי, וזימנין דליתא, כגון שנטמאו אימורין או שאבדו, מכל מקום, כיון דכי איתנהו מעכבי, לא חשיבא זריקה עבודה תמה כל כך, להפיס לה בפני עצמה ... אי"נ יש לומר, שאני זריקה, שיש אחריה עבודה בו ביום, מה שאין כן בסידור שני גזירין, שאין עוד עבודה כל הלילה. [] ואם תאמר, קטורת, כיון דיש אחריה עבודה בו ביום, אמאי מפייסים עליה בפני עצמה. יש לומר, שאני קטורת, משום דבעי כל שעתא חדשים. [] ואם תאמר, הכי נמי איכא ניסוך היין והמים, שהן עבודות תמות, ואין מפייסין להן בפני עצמן. יש לומר, כיון דיש אחריהן כמה עבודות בו ביום, אין מפייסין להו בפני עצמם. [] אבל סידור שני גזירין, אין אחריהן עבודה עוד כל אותה הלילה, ולהכי הוה לן למימר דחשיבא כולי האי, להפיס עליה בפני עצמה. [תוס'].

^ב והשתא לא מצי למיפרך יפסו לה בפני עצמה, דטובא איכא עבודת יום, שאין מפייסין לה בפני עצמה. [תוס'].